Прокинувсь я від гуркоту страшного...

Олег Арсенійович Кравець

Прокинувсь я від гуркоту страшного…
Вибухи лунали вдалині.
Не розумів, що діялось навколо,
Чому в очах у мами — сум і біль.

Летять залізні птахи в темнім небі,
Їх гул — неначе злого вітру спів.
Тремтить земля, здригається від лиха,
І в серці жах від звуку вибухів.

І вже три роки біль цей не вщухає,
А на душі все більше гіркоти.
Та вірю я, що мирний день настане,
І пісні заспівають на землі.

А поки що ми маємо триматись,
Стояти разом, духом не зламатись,
Любов до рідної землі нести,
І вірити: настануть мирні дні.